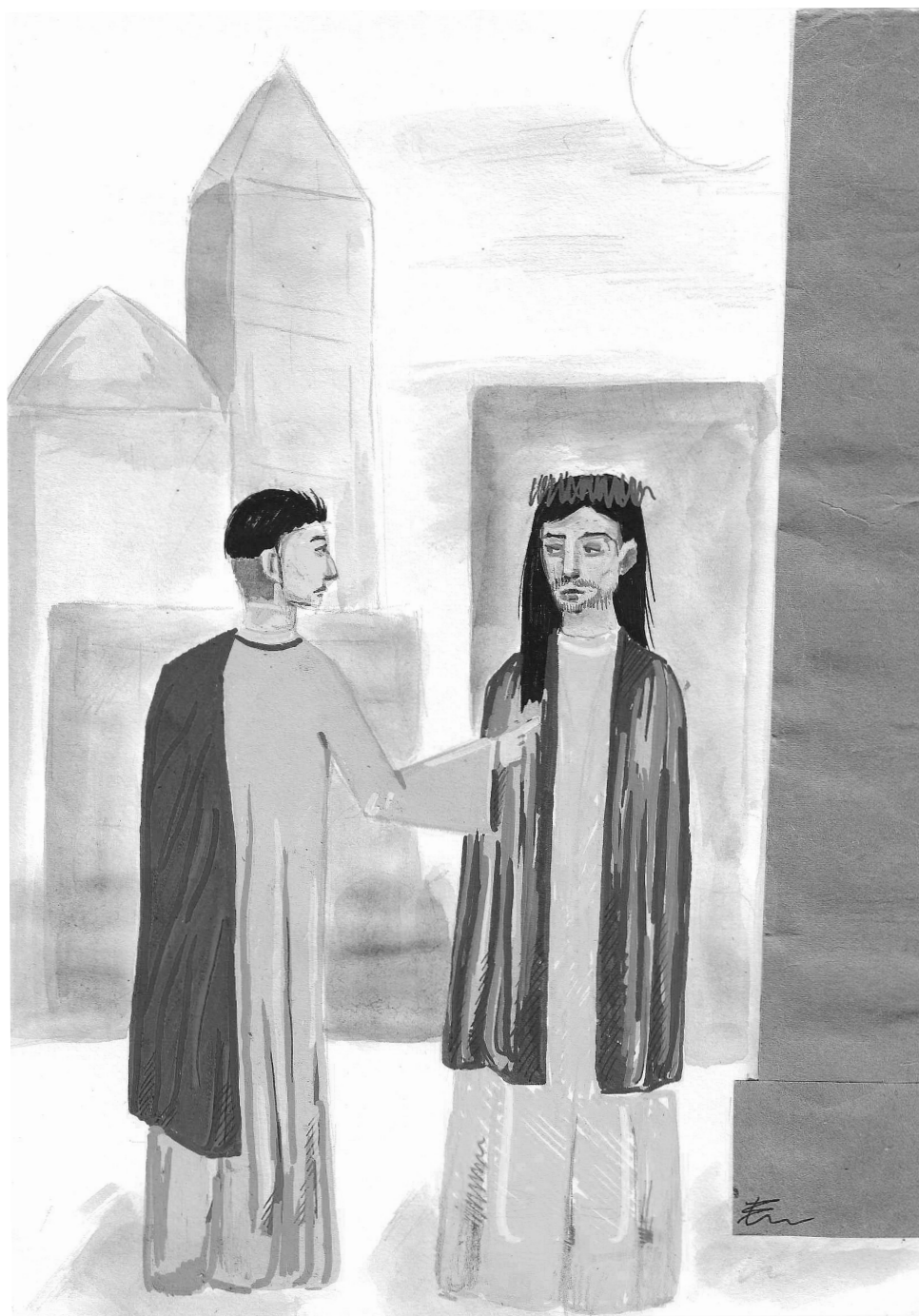
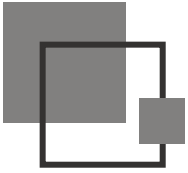

PETR KLÍČ

Výzdoba v kuřimském kostele ve velikonočním okruhu

Milí bratři a sestry. To, že tentokrát píší netradičně o tak prozaické věci jako je výzdoba našeho farního kostela, má samozřejmě ne nevýznamné opodstatnění. Všechno začalo vlastně tím, že jsem ve skříni depozitáře mezi paramenty našel několik předmětů, které evidentně souvisely se slavením velikonočních svátků, ale ležely tam nepovšimnuty pod mnohaletým nánosem prachu a nikdo si už ani nepamatoval, že by se vlastně někdy používaly. Ale pojďme to vzít hezky popořádku.

Postní doba

Velikonoční okruh začíná postní dobou. V presbytáři kostela se objeví postní plátno, nad svatostánkem kalich (babičky říkají, že chytá krev, která stéká z Kristova kříže), květiny na obětním stole nahradí trnová koruna, nosí se mešní roucha fialové barvy, výšivky na oltářních antependiích jsou rovněž fialové. Takhle to vlastně máme od Popeleční středy až do velikonočního tridua. O symbolice a významu mnohých z těchto prvků jsme mluvili již dříve, a proto se nebudu u nich zdržovat.

Getsemanská zahrada

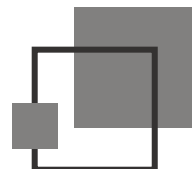
Velká změna nastává na Zelený čtvrtek: svatostánek v presbytáři je prázdný, už nad ním nevisí postní plátno, odnesou se od něho svíce a dokonce i stromky s květináči se přestěhují pod kůr do Getsemanské zahrady. Tam místo sochy Panny Marie Lurdské je instalován triduový svatostánek a nad ním umístěný kalich s patenou připomíná ustanovení mše svaté. Večer po přenesení eucharistie do tohoto svatostánku věčné světlo v jeho blízkosti upozorňuje na Kristovu svátostnou přítomnost. Bohatá květinová výzdoba dodává celému místu ráz zahrady, v níž se Ježíš v předvečer svého utrpení potil krví. Z vděčnosti za ustanovení eucharistie setrváváme v adoraci Nejsvětější svátosti oltářní s vědomím, že Ježíšova slova „Zůstaňte zde a bděte se mnou!“ (Mt 26,38) nezazněla jen pro malou skupinku apoštolů, ale týkají se všech. Ježíš nám s velkou naléhavostí říká: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení!“ (Mt 26,41) Tuto výzvu nám jasně staví před oči nápis v kuřimské Getsemanské zahradě: ***Bděte a modlete se!***

Boží hrob na Velký pátek

Na Velký pátek dochází k další výrazné změně aranžování u triduového svatostánku: udělá se tam Boží hrob. Hned na začátku však musím upozornit, že jsou dvě podoby Božího hrobu. První z nich je ta „tradiční“, kterou máme na Velký pátek. Hrob je otevřený, nádherně vyzdobený květinami, plný světla a leží v něm socha pohřbeného Krista. Nad hrobem se tyčí kříž bez korpusu s přehozeným plátnem a zkříženým kopím s yzopem. Výjev je výmluvným svědectvím o Ježíšově smrti. Na tuto podobu Božího hrobu starší generace farníků vždy živě vzpomínala a byla si dobře vědoma její symboliky: Ježíšova smrt je reálná událost, je to nedílná součást našeho vykoupení.

Boží hrob o Velikonocích

Zcela jinak tomu však bylo s druhou podobou Božího hrobu, která prakticky téměř neu-

tkvěla v paměti starších farníků. Babičky mi dokonce říkaly, že hned po obřadech na Bílou sobotu večer by se hrob měl odstrojit a na oltář pod kůrem by se měla vrátit socha Panny Marie Lurdské. Prý se to tak „vždycky dělalo“. Díky tomu jsem zjistil, že povědomí o druhé podobě Božího hrobu a o jejím poselství, tak důležitém pro dokreslení vrcholu Velikonoc, není asi příliš valné, a že bude potřeba je oživit.

Jak vlastně má Boží hrob po velikonoční vigílii vypadat? Je jasné, že socha pohřbeného Krista už nesmí být vystavena. Proto buď se z hrobu odnese a hrob zůstane prázdný, nebo se zakryje, například antependiem s příhodným nápisem zvěsti, že Kristus vstal z hrobu a že nemáme hledat živého mezi mrtvými. V Kuřimi máme vyšíty krátký, ale velmi příhodný verš z evangelia: **Není zde, byl vzkříšen!** (Lk 24,6) Nad hrobem vévodí symbol beránka s vítěznou korouhví, spočívajícího na knize života se sedmi pečetěmi (srov. Zj 5,1-13), a na oltářní menze jsou dva běloskvoucí andělé, které Marie Magdalena spatřila v místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo (srov. Jn 20,12).

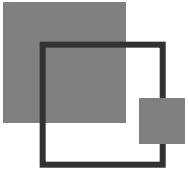
Písmo svaté nám ukazuje, že Boží hrob se dostává do centra velikonočního dění. Prázdný hrob se stává privilegovaným svědkem Kristova zmrtvýchvstání. Jdou k němu ženy (srov. Mk 16,1-2; Lk 24,1) a přijímají tam pověření zvěstovat Ježíšovo vzkříšení (srov. Mt 28,7), běží k němu Petr s Janem (srov. Jn 20,4), zjevují se v něm andělé (srov. Jn 20,12; Lk 24,4), běloskvoucí anděl mající vzezření blesku z něho odvalí kámen (srov. Mt 28,2), přichází k němu dokonce i sám Ježíš (srov. Jn 20,14-16), dává se poznat a probouzí nezměrnou radost. Prázdný hrob je klíč k víře v Ježíšovo zmrtvýchvstání a odrazový můstek k setkání s živým Ježíšem.

Svatý Cyril Jeruzalémský dosvědčuje, že Boží hrob v Jeruzalémě křesťané nazývali „magnum Martyrium“, velké svědectví (srov. Cat 14,6). Pro nesčetné generace poutníků přicházejících do Jeruzaléma se tento mlčenlivý svědek zmrtvýchvstání stal mimořádně výmluvným místem, na němž křesťané pašijové události nahlíželi světlem víry ve vzkříšení. Vždyť i „utrpení Páně máme číst jako znamení budoucího vzkříšení“, říkal sv. Lev Veliký (Denní modlitba církve, 2. čtení hodinky četby ve čtvrtek 4. postního týdne). I tím Bůh projevil svou moc (srov. 1 Kor 1,23).

Není proto divu, že o Velikonocích nás hned po vstupu do kuřimského kostela upoutá Boží hrob upravený jako místo události vzkříšení (anastasis). Tato podoba Božího hrobu má k příchozímu promluvit pronikavým poselstvím: Nehledej Krista v hrobě, byl vzkříšen a je živý! Kostel, do kterého vstupuješ, není anatomickým ústavem, kde se pitvá mrtvola Boha, ale je shromaždištěm těch, kteří vyhledávají živého Ježíše. Zelený čtvrtek ti nastavil eucharistický rámec setkávání s ním a nasměroval tě k tomu, abys hlouběji pochopil, proč při bohoslužbě s ostatními říkáš: „tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme“. Abys vstoupil do tajemství jeho smrti a nechával se stále více proniknout slávou zmrtvýchvstání.

To z celého srdce přeji všem farníkům i čtenářům Petrklíče spolu s milostiplným a pokojným prožitím velikonočních svátků. A pokud chodíte do kostela v Moravských Knínicích nebo jinam, kde se Getsemanská zahrada a Boží hrob nearanžuje, pouvažujte, zda by nestálo za to zajít si do kuřimského kostela a vidět to na vlastní oči.

P. Jaroslav Filka

Velikonoce jsou oslavou světa

Rozhovor se Zbigniewem Czendlikem

V předvánočním čase 7. 12. 2022 se ve Společenském a kulturním centru v Kuřimi uskutečnilo tradiční adventní, benefiční zastavení. Hlavním hostem byl kněz polské národnosti Zbigniew Czendlik, který působí jako děkan v Lanškrouně. Ve svém talkshow hovořil a humorem sobě vlastním bavil posluchače střípkami ze svého života. Po vystoupení bylo možné zakoupit knihu „Postel, hospoda, kostel“ i s jeho autogramem nebo věnováním. Jeho nabitý program návštěvy v Kuřimi nedovoľoval rozhovor osobní, ale díky paní Renátě Hoffmannové (jeho manažerce) jsme si popovídali později po telefonu. Hovor se nesl v příjemném a veselém duchu.

Během návštěvy v Kuřimi jste se účastnil také mše, jak se Vám líbil náš kostel?

Kostel se mi pochopitelně líbil, myslím si, že neexistuje nehezky kostel. Většinou jsou to krásné stavby, krásné svojí architekturou, svým interiérem, jsou většinou plné uměleckých artefaktů, i architektura je uměleckým dílem. Teď už není možnost si koupit moc pohlednic, ale pokud se ještě k nějaké dostanete, tak na většině z nich jsou kostely, kaple nebo jejich interiér. Takže máte krásný kostelíček a moc se mi tam líbilo.

Vaše jméno je pro nás trochu oříškem, jste známý pod přezdívkou Zibi. Jak jste k ní přišel?

Protože Zibi je kratší než Zbigniew, a ještě k tomu Czendlik (*smích*). Ale mám rád svoje jméno, objevuje se také v němčině nebo v češtině. Pochází ze staroslověnštiny a znamená „zbavující hněvu“. Zibi je zdobnělina. Přezdívku jsem

dostal jako kluk, když jsem hrával fotbal. Měli jsme polského internacionála Zbigniewa Bońka a on měl v Itálii přezdívku Zibi. Takže jsem přezdívku zdědil po něm, také ji používám a zůstalo mi to z toho fotbalového hřiště.

Od roku 1992 žijete v Česku. Cítíte se víc Polákem nebo Čechem?

Já v tom mám takový velký nepořádek, pochopitelně jsem národností Polák. Přemýšlel jsem o tom a přesvědčil jsem se při sledování fotbalového zápasu. To znamená, když hraje Polsko s Českem, tak fandím Polsku. Když Iga Świątek hraje s Krejčíkovou, fandím Świątek. Podle toho poznám (*smích*), že jsem ještě pořád Polák.

Kněží se ve farnostech přesouvají, jak se vám daří se této zvyklosti vyhýbat a zůstat téměř 30 let v Lanškrouně?

Já si myslím, že oni na mě na biskupství zapomněli (*smích*). Myslím, že vůbec nevědí, že nějaký Czendlik a Lanškroun existuje. Ale to říkám s nadsázkou a v tom duchu zareaguji, když se mě někdo zeptá, jak jsem tady dlouho. Říkám, 30 let tady kazím lidi v Lanškrouně a oni ne a ne se zkazit. To stejné si uvědomují moji nadřízení a nechtějí, aby se mé zkažené myšlenky šířily dál. Řekli si, že když už je v tom Lanškrouně, tak ho tam už necháme. To je nadsázka. Nevím, proč to tak je. Rozjel jsem v Lanškrouně spoustu sociálních a investičních projektů, točil se o mě pořád. Problém není, že bych nemohl odejít, problém je, kdo by na to moje místo chtěl přijít.

Jste mediálně známá osoba, uváděl jste např. 10 let vánoční koncerty Lucie Bílé nebo moderoval pořad Uchem

jehly. Co vás víc baví? Být knězem nebo moderátorem?

Řekl bych, že je to stejné. Jako kněz jsem svým způsobem také moderátorem, je to práce se slovem, s myšlenkami. A když moderuji, tak se snažím také zakomponovat nějakou myšlenku z mého kněžství. Takže je to takové oboustranné.

Jste možná v církvi považován za „re-bela“. Jste zastáncem reformace církve? Dá se církev reformovat?

Já si myslím, že je potřeba, aby se církev měnila. Církve se mění, ale svět se mnohem rychleji mění. Myslím si, že církev bude muset jednou přidat. I když si říkám, že pro některé lidi jsou rychlé změny také velmi náročné. Vemte si: pro současné seniory je třeba digitální komunikace, která probíhá s úřady i na jiných úrovních, velký problém. Někdy je dobře, když se svět mění rychle, zůstává něco beze změny nebo se nemění až tak rychle. Můžeme se na to podívat i jiným pohledem a vidět v tom určitou hodnotu, potřebujeme v životě něco neměnného, potřebujeme určitou stabilitu. A

já si myslím, že církev a částečně i tohle může nabídnout, a to může být hodnota.

Další otázka ještě souvisí s předchozí. Jaký názor máte na celibát?

Tuhle otázku nerad dostávám z jednoho důvodu: pohled na církev se zužuje pouze na problém celibátu, podobně tak může být problém pedofilie nebo problém církevního majetku. Pohled na církev se zužuje pouze na tyto tři věci. Myslím si, že církev je mnohem bohatší. Já jsem, říkám to dobrovolně, příznivcem

zrušení celibátu. Myslím si, že to nastane, je to jen otázka času. Bude to jedna ze změn, po které věřící volají. Zním mnoho případů, kde tatínkem byl kněz, není to nic, co by mě pohoršovalo. Rozumím tomu, že sekulární společnost nám to vyčítá, ale současně také nevyčítám nikomu, že má někdo nemanželské dítě nebo že se rozvede, že porušil slib, který kdysi dal. To je život, a to vše sebou přináší.

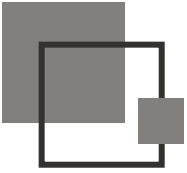
O praktikování víry hovoříte s nadsázkou, pokud se chce někdo nechat pokřtít, tak mu to skoro rozmlouváte.

Jakou máte představu o životě s vírou?

Jsem rád, že to někdo pochopí, že moje vyjádření jsou někde možná provokativní, ale je to řečeno s nadsázkou. To znamená, že já mám radost, když se někdo rozhodne pokřtít, ale že mu to pak rozmlouvám, to je to je také určitá nadsázka. Prostě je to určitý test toho člověka, jestli po tom skutečně touží. Když jde o dospělého, tak mu říkám:

vstupuješ křtem do církve, ale budeš muset počítat s tím, že ti budou vyčítat přesně všechny ty hříchy církve, o kterých jsme mluvili nebo které jsem zmínil. S tím je potřeba počítat. To je jedna věc a za druhé, co se týče víry, tak já si myslím, že víra, a to slovo se mi moc líbí, často s ním operuji, že víra by mělo být něco intimního. Víra je něco, co člověk má ve svém srdci, něco, co cítíme, nedokážeme to ani pořádně popsat, nedokážeme to nějakým způsobem definovat, ale je to něco intimního. Pak je

další věc, a to je náboženství. Náboženství není víra, náboženství souvisí s vírou. Lidé přijmou nějakou víru a pak ji mohou praktikovat, ale taky nemusí. To znamená přijmout nějakou formu náboženství, která je mi je blízká. Já tyto dvě věci rozdělují. Víra je tedy něco, co máme v srdci. Myslím si, že ji každý v sobě má, dokonce i ti, kteří říkají, že víru nemají, že jsou ateisté. Myslím si, že víru mají, jen o ní neví.

Život z víry u nás a v Polsku? Zažila jsem neděli v Polsku a byla jsem mile překvapena, že je tam slavena jako den odpočinku. Víra se tam prolíná do životního stylu. Jak to vnímáte Vy?

Myslím si, že neděle je od toho, abychom se věnovali svým nejbližším, věnovali vztahům v rodině, přátelům. Neděle je svátečním dnem bez ohledu na to, jakou víru vyznáváme nebo jestli jsme nevěřící, jak jsme o tom hovořili. Je to den, který bychom měli slavit. Mrzí mě tady v České republice, že spousta lidí nemá pocit nebo nemá vztah k neděli jako svátečnímu dni. Nebude mi vadit, když někdo bude sekat trávu, ale bude mi vadit, když tím sekáním bude rušit vztahy. Vadí mi, když někdo chodí v modrákách v neděli, protože kazí pocit svátečního dne těm, kteří se hezky obléknou a těm, kdo chtějí prožít neděli jako den klidu a odpočinku. Vadí mi, když mi někdo volá v neděli a chce domlouvat

svatbu nebo křtiny. To mi přijde naprosto nesrozumitelné. Zásadně nevolám v sobotu a v neděli, protože vím, že lidi mají odpočinek, mohou být na výletě, mohou být u přátel. Pozoruji takovou nesvátečnost v naší společnosti. Když pojedete do jiných zemí, do Rakouska, Německa nebo Itálie, vidíte, že se lidi dokážou hezky obléknout, nemusí jít do kostela, ale udělají sváteční oběd nebo zajdou na oběd do restaurace. Myslím, že je hodně důležité, slavit neděli jako sváteční den.

Co byste vzkázal nebo popřál čtenářům před blížícími se Velikonocemi?

Já mám rád takový ten příměr, který souvisí s Velikonocemi i s Vánocemi, kdy je důležitá symbolika světla. Představte si, že jste v místnosti, ve které je hodně světla a venku je tma. Když otevřete dveře ven, tak vám vždycky světlo proniká do tmy, ne tma do světla. Myslím si, že od toho tu jsou Velikonoce. Velikonoce přináší do našich životů světlo. Velikonoce nejsou oslavou smrti, ale jsou oslavou života. Přál bych všem, abychom byli takovými nositeli světla a zároveň věřili tomu, že světlo vítězí nad tmou. Tma nikdy světlo neporazí. Přeji všem krásné Velikonoce.

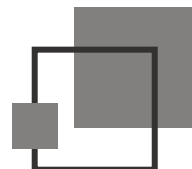
Děkuji Vám za rozhovor.

Dáša

Kutilský kroužek

Díky spolupráci farnosti Kuřim a základní školy DiviŽna, jsme mohli v září 2022 v prostorách fary otevřít kutilský kroužek pro děti. Kroužek je určený především pro děti první až třetí třídy základní školy. Děti se zde učí základní manuální zručnosti při práci s pilkou, kladívkem, nožem, metrem, pilníkem, smirkem apod.

Na kroužku vytváříme výrobky převážně ze dřeva. Děti si například v prvním pololetí vyřezaly zvířátka, skřítky či domeček, vytvořily krmítko pro ptáčky nebo svícen ve tvaru vánoční hvězdy.

Za celý kolektiv našeho kroužku bych rád poděkoval panu faráři za poskytnutí původně nevyužitých prostor, kde následně mohla vzniknout krásná dílna. Věřím, že naše spolupráce bude i nadále pokračovat a budeme se moci radovat z dalších ručně vytvořených výrobků od našich školáčků.

Tomáš Šanda, vedoucí kroužku

Ohlédnutí za výstavou betlémů

V adventní a vánoční době se uskutečnil již třetí ročník výstavy betlémů v kuřimském kostele. Vystavované betlémy byly zapůjčené z několika zdrojů. Výrazně přispěla paní Dana Minksová z Lelekovic – autorka Lelekovického betlému, makety kuřimského kostela sv. Maří Magdaleny a také postaviček kuřimských četníků. Další vystavovatelkou je již tradičně paní Jarmila Svobodová ze Sivic, která opět zapůjčila malou část svojí obrovské sbírky, čítající asi tisíc betlémů. Dále zde šlo zhlédnout zapůjčené betlémy od občanů Kuřimi a okolních obcí. Novinkou výstavy bylo navázání spolupráce se všemi kuřimskými základními a mateřskými školami. Díky této spolupráci výstavu obohatilo 18 betlémů, které vyrobili žáci z rozmanitých materiálů za pomoci svých učitelek. Fantazii ani rozměrům se meze nekladly a toho všichni využili beze zbytku.

Kromě otevírací doby pro veřejnost byl připraven i strukturovaný program pro

mateřské a částečně i základní školy. Po menších skupinkách si děti s vyučujícími postupně prohlédli celý kostel, obě oratoře s vystavenými betlémy, kostelní keramický betlém a také varhany. Menší děti čekala i pohádka a soutěž. Varhaník a některé paní učitelky zahráli známé koledy, které si i společně zazpívali, a navodili tak pěknou vánoční atmosféru.

Zájem veřejnosti o výstavy byl velký a došlo se podívat i mnoho lidí z blízkého a vzdáleného okolí. Největší zájem byl již tradičně na Štědrý den, kdy na výstavu navazovalo štedrovečerní divadlo s koledami, což též přilákalo mnoho rodin s dětmi.

Výstava obohatila kulturní program a celkově vánoční atmosféru v Kuřimi. Lidé z organizačního týmu se již teď těší na další ročník výstavy s možným překvapením.

Milan Císař

Představení prvokomunikantů 2023

V neděli 14. 5. 2023, v Moravských Knínicích, přistoupí poprvé ke svatému přijímání tyto děti: Barbora Drahovská, Jonáš Herman, Maxmilián Kurka a Monika Mifková.

V Kuřimi se bude tato slavnost konat v neděli 11. 6. 2023 a poprvé přijmou Ježíše v eucharistii Matouš Jakubec, David Jurček, Laura Kelemenová, Amálie Pelková a Dagmar Polášková.

Tomáš Žufníček přistoupí k 1. svatému přijímání ve farnosti Bohdalice.

Těšíme se na společné setkání a oslavu této významné události v životě našich dětí.

Přespávačka spolča mladých

V sobotu 21. ledna se konala přespávačka spolča na faře v Kuřimi. Započala asi ve tři hodiny odpoledne, a to procházkou. Po cestě začalo sněžit, mohli jsme si tak užít koulovačku. Dorazili jsme na faru, ohřáli se u čaje a začal kurz argumentace vedený Martinem. Také přišla návštěva – Štěpánka a Kuba, zakladatelé spolča, i s Toníkem. Mohli se tedy zapojit do společného tréninku argumentace a rozpoznávání argumentačních faulů, což v praxi znamenalo, že jsme ve dvojicích debatovali na dané téma a snažili se toho druhého co nejvíce zfaulovat. Poté následoval Áďin hudební kvíz, ve kterém se někomu dařilo lépe, někomu hůř. K večeři, připravené především Simčou a Áďou, jsme měli boloňské špagety. Bylo to výtečné a bylo toho dost i pro pana faráře, jenž se k nám na večeři připojil. Poslední větší sobotní program byl film, promítala se známá dětská pohádka Na vlásku (na tom není vůbec nic zvláštního, že si parta dospívajících pouští animovaný film pro školáče,

a navíc je to hluboký příběh plný křesťanských motivů, například obrácení zločince, že :)). V neděli nás čekala reflexe celé této události a roze-

bírání úryvku z Bible. Kdybyste se mě ptali, co to bylo za verše, tak upřímně už nevím, ale zajisté nás to duchovně připravilo na mši svatou o půl desáté, jež zakončila společný víkend.

JR

Masopust v Moravských Knínicích

Fašanku fašanku, už je řa namále, jako tej rosenky, na zelenej trávě...

Fašank, Ostatky nebo taky Masopust, o kterém se v této písničce zpívá, je svátek předcházející Popeleční středě. V minulosti znamenal pro lidi poslední příležitost najíst se, co hrdlo ráčí, a patřičně se pobavit, než začne čtyřicetidenní půst zakončený Velikonocemi.

V dnešním pojetí už sice Masopust vypadá trošku jinak než třeba před sto lety, ale jeho myšlenka a všudypřítomná rozverná nálada je pořád stejná. Jak hlásí pan policajt:

„Chromé ať si poskočí jak jelen, zdravé ať řádí, jako by byl střelen!“

U nás v „Kynicích“ je již zaběhnutou tradicí masopustní průvod. Obchází se při něm celá dědina a masky, za doprovodu muziky, zvou obyvatele na večerní zábavu. Pro neznalé místních tradic a zvyklostí může být velkým překvapením, když z ničeho nic uvidí před kostelem šťastné novomanžele, kteří přijímají gratulace od prasete, myslivce či strašáka do zelí, zatímco kolem nich křepčí parta kominíků, čert a bába s nůš na zádech.

Letošní průvod byl u nás obzvlášť pestrobarevný. Kromě již zmíněných tradičních masek se po obci procházela také jedna dosti vousatá Červená karkulka nebo mezi námi díky silnému větru doslova poletoval motýl Emanuel. Velkou zásluhu na masopustním veselí měla jako vždy i muzika – tradiční hudeckou sestavu doprovodil pan starosta s bubnem a činelem a hned bylo o zábavu postaráno. V některých domech se nám dostalo obzvlášť vřelého uvítání a čekalo nás i malé pohoštění v podobě koblížků nebo pálenky na zahřátí.

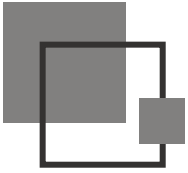
Po krátkém odpočinku následovala večerní zábava v sokolovně – tam už jsme lidovou hudbu nahradili modernou. Letošní zábava se nesla v duchu Oldies party. Na oblíbené retro hitovky se na parketě natřásala skupina sokolských cvičenek, kapitán Titanicu, Tři prasátka, několik Mimoňů a spousta dalších vydařených masek.

Celý tento den byl zakončen pochováním basy – tedy symbolickým ukončením zábavy, muziky a radovánek. Rozloučení s basou proběhlo důstojně, a i když byli přítomní pozůstalí skutečně zdrceni, doprovodili basu až na místo jejího posledního odpočinku – jak řekl pan farář:

„Odpočivej v pokoji nebo v síni anebo třeba ve staré skříni.“

Jana Helánová

Kuřimský masopust

V sobotu 18. února se uskutečnil tradiční masopust, který pořádal již devátým rokem Kuřimský dámský klub a město Kuřim. Poprvé se masky sešly v 10 hodin dopoledne před kulturním domem a vyrazily na obchůzku městem. Současně byl na náměstí 1. května zahájen prodej domácí zabijačky a dalších dobrot a specialit. Zde se opět maškary setkaly ve 13 hodin a v dlouhém průvodu vyrazily ke kostelu. Na nádvoří zámku se všem dostalo milého slova a požehnání od našeho pana faráře Jaroslava. Všichni se zde zároveň mohli občerstvit a zatančit si při cimbálové muzice Pajtáš. Zpět jsme se vydali na náměstí 1. května, kde pro-

bíhalo vyhlášení nejhezčí dětské masky. Zakončení masopustní veselice bylo v kulturním domě, kde se sešlo ještě mnoho dalších vtipně vystrojených masek. Nechybělo ani půlnoční překvapení od členek dámského klubu, byla bohatá tombola a opět vyhlášení tentokrát nejlepší dospělácké masky. O hudební doprovod se postarala kapela ZASEMY.

Akce se vydařila, počasí nám přálo a příští rok Vás zveme na viděnou.

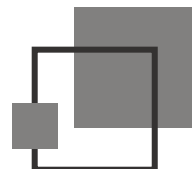
za KUDAK Helena Šinkorová

Ježíšovo nastavení druhé tváře má moc zastavit spirálu nenávisti

Mnohá Ježíšova slova zaznamenaná v evangeliích působí nejednoznačně až zmatečně. Řeč o „nastavení druhé tváře“ bezesporu patří k jedněm z nich. Jak je máme chápat? A jak se k nim jako křesťané 21. století stavět?

V deváté kapitole Matoušova evangelia čteme: *„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko a zub za zub.‘ Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi, ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou...“*. Než se nad významem těchto slov společně zamyslíme ve světle Jeho povahy, považuji za nutné uvést dva časté omyly způsobu čtení evangelií. Prvním je nevnímání úryvku v souvislosti dané kapitoly, ne-li celého evangelia, druhým jeho doslovné chápání. Teprve po odstranění prvního omylu můžeme ten či onen konkrétní

citát vnímat v kontextu a duchu celé biblické knihy. Po vymanění se z druhého vystoupíme z diletantského až prostoduchého čtení Písma a může se nám naopak otevřít cesta k jeho hlubšímu pochopení. Ježíš začíná svůj apel odkazem na úzus Starého zákona: *ukradne-li vám někdo ovci, taktéž mu jednu vezměte. Ihned další větou se však staví do opozice a zdůrazňuje, abychom se chovali jinak, než jak s námi jedná zlý člověk. Tím normu starého věku neruší, nýbrž přesahuje a vtiskuje mu nový smysl. Ostatně taktéž v Matoušově evangeliu zřetelně vyjadřuje, že nepřišel zákon zrušit, ale naplnit. Staví tedy na bohatství Starého zákona (princip oko za oko byl koneckonců pokrok oproti předchozímu věku, kdy se za přirozené mnohde považovalo oplatit zlé sedminásobně). Následující proslov*

o nastavení druhé tváře nás svádí vytvořit z Ježíše absolutního pacifistu a vnímat text jako pobídku udělat ze sebe fackovací panáky. Takové vložení Ježíšových slov není nejen chybné, ale rovněž nebezpečné. Ježíš byl radikální nejen svými slovy, ale i skutky (vzpomeňte na zpřevrácení stolů směnárníků v chrámu). Ježíš, radikální v lásce, vztazích i sociálních otázkách, rozhodně nebyl pacifistou ve smyslu, že by odmítal jakékoli řešení využívající verbální či fyzické násilí a prosazoval pasivitu. Křesťanství jakožto náboženství a široké společenství (nejen) Evropanů, motor dynamického vývoje po celou éru středověku, rozhodně není bezbřehým pacifismem.

Zkusme to tedy jinak: Ježíš často mluvil v obrazech, podobenstvích a metaforách. Co mohl tedy obrazně myslet v tomto případě? Všimněte si, že zmiňuje „zlého“. A zrovna na tuto drobnost se často zapomíná. Ježíš hovoří o nastavení druhé tváře v konfrontaci se zlým. Jako nikdo jiný si je vědom ohromné ničivé síly zlých skutků, zatěžujících především postupným hromaděním jednotlivce i celá společenství (ostatně dějinný příběh židovského národa je více než názorným příkladem). Když vám někdo ublíží, jako by těmi slovy říkal Ježíš, nejdřív se na něj upřeně zadívejte

a snažte se přemoci záporné emoce, které ve vás jeho čin či slova vybudily. Nenastavujte mu stejnou tvář jako on, ale pokuste se ukázat mu tvář druhou: jinou perspektivu, cestu vzájemného porozumění a odpuštění. Kristovské nastavení druhé tváře má tedy neuvěřitelně obrovskou moc zastavit spirálu nenávisti a pomstychtivosti. Ostatně celý Ježíšův život nám svědčí, že zlo se dá přemoci jedině dobrem. Tento risk, zdá se, stojí za to. Vyplatí se konfrontovat jedovaté slovo odpovědí, jež kupříkladu sebereflexí odhalí domněnky či zlý úmysl prvního. Nadto v tomto nastavení druhé tváře nedlí ani špetka pacifismu. Naopak jde o krok plný odvahy, který vyjadřuje vzrálou konfrontovaného.

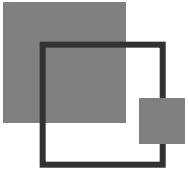
Odpuštění je klíčovým pojmem této úvahy a třebaže není na tomto místě výslovně zmíněno Ježíšem, je i prubířským kamenem „nastavení druhé tváře“. Jak svědčí politická teoretička Hannah Arendtová: „Odpuštění je jediný způsob, jak zvrátit nevratný tok historie.“ Ježíšova slova tedy nenaznačují, že do sebe máme nechat kopat, nýbrž že máme aktivně a pohotově zareagovat, aby se zažehnutý nesvár nerozšířil jako mor a neotrávil nás i ovzduší celého okolí.

Martin

Kniha: O milosrdenství s Kateřinou Lachmanovou

Kateřina Lachmanová je teoložka a psycholožka v současnosti působící jako šéfredaktorka v Karmelitánském nakladatelství. V knize O milosrdenství nabízí různé pohledy a zamyšlení na toto téma. Každou kapitolu začíná krátkým citátem,

od něhož pak odvíjí svoje úvahy. Začíná úvahou, jak zaplnit svůj čas, který byl dán naší svobodě, čím naplnit svoje srdce. Pokračuje dále zamyšlením, co by byla láska bez milosrdenství. Dotýká se otázky hříchu a božího milosrdenství,

boží nepochopitelné lásky, spasení, soucitu s nemocnými, toleranci k nedostatkům bližního, pokory, vztahů, štědrosti, lidských slabostí a dalších. Dá se říci, že autorka ve své knize plně zúročila své znalosti teologie a psychologie.

Čtenář zde najde mnoho podnětů k přemýšlení, možná i mnoho toho o čem sám přemýšlí se všemi klady i zápory.

Jana

Noční křížová cesta

V postní době si věřící po celém světě připomínají pobožností křížové cesty Kristovo utrpení. I chlupské společenství již tradičně využívá svého časového prostoru pro běžná setkání (každé druhé úterý od 20:15 hod.) i pro modlitbu v přírodě. Křížová cesta v blízkých Chudčicích se v této hodině pak samo sebou odehrává pod rouškou tmy. Letošním zpestřením pak byla luna v úplňku, jejíž svit pak umožňoval chvílemi se pohybovat i v náročnějším terénu bez pomoci dalšího osvětlení. Za zmínku stojí i to, že samotný text modlitby Křížové cesty, vznikl speciálně pro tuhle výjimečnou příležitost.

Karel Jelínek

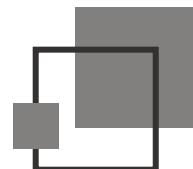

Recenze: K pravému štěstí můžeme proniknout skrze neštěstí

Máme si stanovit štěstí jako cíl života? O jakou podobu štěstí máme usilovat? Psychiatr Dirk de Wachter se s odvahou snaží tyto otázky zodpovědět. Ve své knize *Umění být nešťastný* (Portál, 2021) přichází s nenadálou výzvou: nebojme se neštěstí, nevyhýbejme se mu, neboť

skrze něj můžeme dosáhnout pravého štěstí.

Kniha 63letého psychiatra a psychoterapeuta, Belgičana Dirka de Wachtera nabízí volné úvahy spojené s tématem štěstí a smutku. Úvodem autor reflektuje

zkušenost pandemie covidu a ukazuje na ní, co jsme si díky ní mohli připomenout. Totiž že fyzická blízkost nás činí opravdu šťastnými. Jemně tím již na první stránce nastiňuje, co chce především čtenářům vnuknout: za jakýchkoli okolností se nevyhýbejte druhým, naopak cíleně s nimi budte a sdílejte s nimi svůj život. Autor se neustále navrácí k témuž, prostému, leč důležitému – významu důvěrnosti, lidského kontaktu.

Jak vysvětlit podivný název knihy? Umění být nešťastný se dá lapidárně opsat slovy starořeckého Biáse z Priény, jehož sám Wachter cituje: „Nešťastný je ten, kdo nedokáže snášet neštěstí.“ Máme se proto naučit být alespoň čas od času nešťastnými. Neštěstí totiž, stejně jako štěstí, nemáme plně ve svých rukou, jak se nám mnohdy společnost snaží vsugerovat. Už proto je třeba smíření, přinejmenším se sebou samým. Smutek obohacuje, neznamena a priori neúspěch. Neštěstím autor míní absenci sebestředného štěstí a existenci pocitu nedostatku. Takový stav vytváří důvod k blízkosti, otevření se a odevzdání bližnímu. Právě díky tomu lze skrze dané neštěstí nalézt skutečné štěstí.

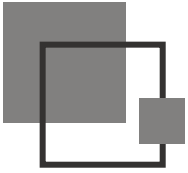
Wachter se projevuje jako veliký kritik dnešní doby, třebaže své soudy v knize mírní. Poukazuje na záměnu štěstí se smyslem života. Častokrát dnes štěstí považujeme za nejvyšší dobro, přestože pro to nejsou závažné důvody. Zjistně usilujeme o štěstí, snažíme se je počítat a porovnávat s ostatními. Autor varuje před rozšiřujícím se uzurpujícím a egoistickým štěstím, při němž bez ohledu na ostatní prahneme po svých cílech a neohlížíme se na škodu, již působíme druhým. Bezohledné hnaní se za vlastním štěstím roste společně s vytrácením lidské intimité. Wachter si povzdechuje nad stavem světa, v němž se kontakt mnohdy stává omezeným, či přímo

nežádoucím. Poukazuje přitom na falešnou blízkost na sociálních sítích a též na pokřivené, vžitě normy (uvádí příklad zákazu tělesné blízkosti vychovatele a dítěte v belgických mateřských školách).

Nejeden kritický hlas ze strany recenzentů zazněl k rozvláčnosti textu. Nesouhlasím s ním. Ačkoli kniha může působit repetitivně, přijde mi, že autor sleduje otázku (ne)štěstí vždy z trochu jiné perspektivy, schopné znovu a jinak oslovit čtenáře a vést ho k podnětnému zamyšlení. S obdivuhodnou lehkostí Wachter ve svých úvahách uchopuje velká jména filozofie, Heideggera, Sartra či Levinase, začleňuje je do svých myšlenek a podpírá jejich výroky své postoje. Textem prostupuje zvláště poslední zmíněný, svým apelem na soucitné otevření druhému, sdílení i naslouchání. Dle mého je zcela levinasovsky autor přesvědčen, že je to ten Druhý, jenž utváří, kdo a co jsem já sám. Ovšem nezůstává u Levinase, přidává ze zkušenosti psychiatra své. Vede nás k myšlence, že paradoxně právě a pouze díky citlivosti k druhým a světu nalézáme trvalou podobu štěstí. Právě štěstí shledává Wachter ve starosti o štěstí druhého.

O nalezení skutečného štěstí jde autorovi především. I proto může být název knihy zářející, jak už jsme nastínili, leč jistě plní svou výjimečností roli povedeného marketingového tahu. Co je však zásadnější, nakolik název odpovídá obsahu. V tomto autor příliš neuspěl – ústředním poselstvím knihy rozhodně není umění, jak se stát nešťastným, nýbrž jak dosáhnout pravého štěstí. Autor sám se v závěru zamýšlí nad tím, zda by kniha neměla nakonec nést název *Umění být šťastný*.

Wachter přiléhavě upozorňuje na nedostatek sdílení neštěstí s druhými. V tom má zajisté pravdu, jenže není potřeba

dodat, že se v dnešním světě rovněž málo sdílíme s naším štěstím? Zajisté, s uzurpujícím štěstím, o němž autor mluví a které odsuzuje, se již z principu nebudeme dělit. Avšak co s pravdivějšími podobami štěstí? Není tomu tak, že čím opravdovější a hlubší štěstí pociťujeme, tím méně jej umíme sdílet? Neštěstí se obtížně sděluje, to ovšem platí i o štěstí. Autor nezapře svou profesi – na mnohé pohlíží ze zkušeností psychiatrické léčebny. To místy produkuje zúžený pohled, Wachter namátkou ostře kritizuje osamocení, jež často působí, že jeho ordinace jsou přeplněné. Zdá se ovšem, že zevšeobecňuje a nerozlišuje mezi vykořeněnou osamoceností, působící smutek a deprese, a samotou, jež může naopak léčit a rozvíjet. Také poukazuje na skutečnost, že v minulosti jedince k přirozenému sdílení vedly spleť různých

rodých společenství, kupříkladu přiléhající k místnímu kostelu (v tom s ním souhlasím) a dnes je často naší náhradou umění, jež se mnohým stalo smyslem života. Doopravdy se umění stalo pro leckteré smyslem života? Nevedl by skutečně větší zájem o kvalitní umění k větší spokojenosti a opravdovějšímu štěstí? Tyto záležitosti jsou však pouze okrajovými poznámkami, které se nikterak nedotýkají jádra sdělení knihy.

Nehledě na dílčí nedostatky je pro mne *Umění být nešťastný* objevným dílem. Svou průzračností a lehkostí se hodí k odpolední kávě, přitom nabízí neotřelé náhledy na skutečnost a hluboké poučení. Nedivte se proto, že se patrně do četby ponoříte natolik, že vám káva k vašemu úžasu vystydne.

Martin

Pozvání na akce s komunitou Emmanuel

Milé farnice a milí farníci,

Komunita Emmanuel se již stala součástí naší farnosti. Pro někoho z vás nenápadně, někdo jiný již často její aktivity zaregistroval anebo se na nich přímo podílel.

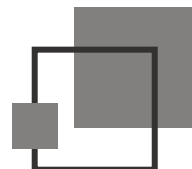
Chceme vám tlumočit pozvání k setkání, která komunita Emmanuel v našem kuřimském kostele připravuje.

Na prvním místě jsou to pravidelné adorační večery, které probíhají každý první pátek v měsíci. Večer začíná vždy v 19:00 hodin společnými chválami. Poté následuje krátký impuls a tichá adorace. Máme možnost setkat se s Ježíšem také přijmutím Jeho Těla a odcházíme se svátostným požehnáním.

Před Svatodušními svátky bude probíhat v kostele Svatodušní nověna. Modlitební setkání s prosbou o nové vylití Ducha Svatého. První večer začne 19. května. Čas bude ještě upřesněn. K modlitbě se budeme od tohoto data scházet každý den až do letniční neděle 28. Května.

Komunita Emmanuel nás také zve ke společné modlitbě při Noci kostelů 2. června. Od 21:00 hodin.

Mirek a Martin

Pozvánka na Den rodin

21. 5. 2023 od 14 do 17 hodin se v areálu kuřimského zámku a v okolí kostela uskuteční již druhý ročník Dne rodin, který s Pavlem a rodinami Císařovými a Jelínkovými připravujeme. Tak jako loni jsou v plánu soutěžní stanoviště pro děti, kdy za získaná razítka na kartičce dostanou odměnu. Drobné občerstvení, skákací hrady, malování na obličeje, sladké perníčky nebo stánek s drobnostmi pro radost budou nedílnou součástí.

Můžete se také těšit na rozmanitý umělecký program: kuřimskou zušku, pěvecké duo, jehož název je zatím přísně utajen, a mnoho jiné pestré zábavy. Doufáme, že se s vámi se všemi letos potkáme a užijeme si společně krásné odpoledne. Svůj článek zakončím prosbou, protože každá ruka je dobrá a tak vás chci požádat o spolupráci a pomoc při chystání tohoto odpoledne. Je třeba pomoci od chystání stolů a lavic až po obsluhu jednotlivých stanovišť, napříč odpolednem plným her a zábavy. Starší děti, puberťáci, rodiče, babičky i dědečci, každý se může zapojit. Kdo z vás by rád přiložil ruku k dílu, necht' mě kontaktuje cestou, která je mu milá: osobně, emailem, whatsappem, messengerem, nebo klidně pošlete pohled. PS: Určitě na každého rukodělníka čeká fajn odměna. :)

Kontakt: luciesadlikova@email.cz; 608067125.

Lucie Sádliková

Křížové cesty

Kuřim

Srdečně zveme na modlitbu křížové cesty, která se uskuteční na Velký pátek 7.4.2023 od 20.00 hodin. Sraz v 19:55 hodin v kuřimském kostele sv. Maří Magdalény. Modlitbu povedeme ulicemi města Kuřimi a budeme při ní prosit o mír na celém světě, ale zvláště na Ukrajině.

Chudčice

Křížovou cestu, která vede přírodním parkem Podkomorské lesy k poutnímu místu Tří kříže, začneme tradičně na Velký pátek 7.4.2023 ve 14.00 hodin. Sejdeme se v Chudčicích nad hřbitovem u prvního zastavení - první kapličky. Trasa vede částečně skalnatým terénem a tak není vhodná pro kočárky.

Chrámový sbor a velikonoční bohoslužby

Pro chrámový sbor jsou velikonoční svátky vždy dobrou „žní“ – znamenají totiž vystupování během bohoslužeb po 4 dny za sebou, a navíc pro každou bohoslužbu je požadován odlišný repertoár. Samozřejmě jsou povinné liturgické zpěvy jako mešní ordinárium, žalmy, antify, invokace či odpovědi. Svou povahou je bohoslužba po čas velikonočního tridua každý den jiná a je třeba volit vhodné skladby pro její hudební doprovod. Pro letošní obřady Velkého pátku nastudoval chrámový sbor moteto s názvem *Ecce quomodo moritur justus* – *Ejhle, jak umírá Spravedlivý*, jehož autorem je Jacobus Gallus, pozdně renesanční hudební skladatel slovinského původu. Gallus byl plodným skladatelem, je autorem více než pěti set prokázaných skladeb. Tvořil ve smíšeném stylu pozdně renesanční a benátské školy a současně mísil staré techniky s moderními, a to jak v oblasti duchovní, tak i světské vokální polyfonie. Jeho skladba *Ecce quomodo moritur justus* (kniha Izaiáš 57:1–2) byla dlouho používána v rámci katolické liturgie. Text je velmi silný a působivý, zároveň i trpce pravdivý. Tato skladba zazní v našem kostele na Velký pátek s latinským textem. Uvádím zde volný český překlad

textu, aby bylo všem umožněno skladbu hlouběji prožít a zamyslet se nad jejími slovy:

Ecce quomodo moritur justus et nemo percipit corde,

virii justii toluntur et nemo considerat,

a facie iniquitatis sublatu8 est justu8.

Et erit in pace memoria ejus,

in pace factu8 est locu8 ejus

et in Sion habitatio ejus.

Ejhle, jak umírá Spravedlivý a nikdo si to nepřipouští k srdci,

mužům spravedlivým brán jest život a nikdo se nad tím nezamýšlí,

z moci nepravosti vyproštěn jest Spravedlivý.

I bude v pokoji památka jeho,

v pokoji bude mu připraveno místo a na Sionu jeho příbytek.

Jménem chrámového sboru přeji všem farníkům radostné a požehnané velikonoční svátky.

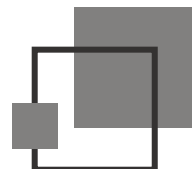
Jan Čáp

Noc kostelů

Kuřimský kostel nabídne 2. června bohatý kulturní program. Koná se tzv. Noc kostelů, celostátní akce pro věřící i pro veřejnost. Kromě komentované prohlídky kostela bude možné navštívit výstavu Cesta časem s výběrem exponátů, které dokumentují bohatou duchovní a kulturní historii spojenou s naším kostelem. V 18:30 bude mít půlhodinový prostor dětská schola zazpívat své největší hity. V 19:30 vystoupí kapela Church Knights s doprovodným sborem. Předvedou výběr písní, které mají duchovní přesah, přestože původně jako duchovní písně nebyly koncipovány. Jako host vystoupí Hana Ulrychová. Závěr programu pak bude mít na starosti kuřimská mládež s Komunitou Emmanuel. Písně, duchovní slovo a tichá adorace.

<https://www.nockostelu.cz/kostel/470/fara>

Pavel Rajmic

Vy jste Božím „TED“

svěží rubrika (nejen) pro mladé

Můžeme nejen věřit, ale i prožívat

Rozhovory s mladými o studiu a dospívající víře

Rubrika „Ted“ v tomto roce čtenářům postupně nabídne rozhovory se čtyřmi mladými studenty různé zkušenosti dospívání a rozmanitého studijního zaměření. Snad rozhovory dokážou objasnit nejasné a přimět k novému pohledu na zřejmé.

Nejdříve se prosím čtenářům krátce představ. Odkud jsi, jaké jsou tvé kořeny a co studuješ?

Jsem Anička Keprtová a je mi jednadvacet let. Bydlím v Kuřimi a jsem s ní spojená odmalička. Studuju všeobecné ošetřovatelství na Vyšší odborné škole zdravotnické v Brně.

Co tvé koníčky, zájmy?

Času není mnoho. Nicméně ráda se setkávám s přáteli, navštěvuji kavárny, chodím do divadla a ráda trávím čas s přítelem na chalupě. S radostí zpívám. Jo, taky mám ráda lyžování a jezdím na kole. Nedávno jsem si koupila dokonce i kolečkové brusle, tak se těším, až je ozkouším!

Jaký je v současnosti tvůj vztah k víře a církvi?

Hm... asi pozitivní. Víra je pro ně naprosto přirozená, ve víře jsem vyrůstala, nedokážu si vůbec představit život bez ní. Považuji víru za určitou nutnost. Kdybych se jí teď vzdala, cítila bych se ochuzená.

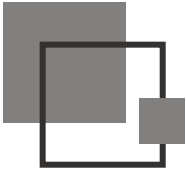
Dobře, ve víře jsi vyrůstala. Dá se i přesto najít období v životě, kdy jsi našla svou vlastní víru, kdy jsi přešla z víry dětské do víry mladého dospělého člověka?

Myslím, že takový moment přišel poměrně brzo. Jisté uvědomění kvalit duchovního života možná už v šesté nebo sedmé třídě základní školy. Úplný zlom přišel ale až v prváku na gymplu, chodila jsem na Biskupské gymnázium v Brně. Prostředí tam mě začalo významně formovat, našla jsem velikou radost mezi vrstevníky, kteří jsou věřící a mají na víru podobný pohled. Díky BiGy jsem například začala poprvé intenzivně prožívat mše svaté, poprvé jsem se do nich dokázala ponořit.

Je toto období přechodu pro tebe spojeno s konkrétními prožitky nebo lidmi? Nebo to bylo BiGy jako takové, díky kterému jsi začala víru více prožívat?

Určitě především prostředí gymplu obecně. Hodně mi dala schola, kde jsem trávila hodně času. Ráda vzpomínám na různé záblesky, kdy jsme pořádali společná soustředění a kromě nacvičování písní probírali i duchovní témata a palčivé otázky.

Jaké formy duchovního trávení času využíváš nejčastěji? Jaké máš nejradši? Myslím tím například různé způsoby modlitby, slavení mše svaté, trávení času ve společenství nebo četbu křesťanské literatury. Máš raději osobní, soukromé prožívání víry, anebo ve společenství s ostatními?

Pro každého, myslím si, je důležité obojí. Naučit se prožívat osobní víru jak o samotě, tak společně s ostatními. Osobně jsem dříve raději prožívala víru v kolektivu, dost mi to přinášelo. Doteď jsem ve společenství moc ráda, i proto že taková zkušenost otevírá možnost přijetí odlišných úhlů pohledu. Člověka to může povzbudit, obohatit. Poslední dobou jsem zároveň vděčná za chvíle, kdy můžu nad něčím v klidu sama přemýšlet. Jinak mše svatá pro mě od gymplu zůstává jedním z mých nejoblíbenějších způsobů modlitby. Co víc, poslední dobou zjišťuju, že i v milostném vztahu je dobré, když jej stavíme na Bohu. Naučit se s přítelem nebo přítelkyní společně modlit považuju za velmi důležité.

Čím si myslíš, že se vyznačuje víra mladých? Je něčím podle tebe specifická? Může něco přinést společnosti, malým i starým?

Velmi těžká otázka. Je náročné formulovat to do slov. Myslím, že typicky víru mladých vystihuje kladení si otázek a hledání odpovědí. Především na otázky spojené s vírou a církví. A často jde, co si budeme nalhávat, o dost náročné otázky. Čím můžeme obohatit? Hm, opravdu nevím...

Možná právě tou pochybností, pochybováním?

Asi ano. A ještě jedna věc mě napadá. Dnes je toho na nás všechny hodně. Každý někam spěchá, nikdo nestíhá, mají v tom prsty i sociální sítě. A každý člověk se musí naučit balancovat mezi tím, co se děje kolem něj v běžném životě, a tím co se objevuje v médiích a děje jinde ve světě. A věřící „musí“ hledět i na učení církve a často je nějakým způsobem zapojen do dění ve farnosti... a to vše musí skloubit. A myslím, že právě někteří mladí jsou této balance schopni a můžou jít v tomto příkladem.

Jakým způsobem mluvíš se svými spolužáky na vysoké škole o víře, když na to přijde řeč?

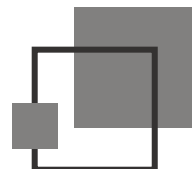
Snažím se o tom mluvit naprosto přirozeně. Protože víra je pro mě něčím přirozeným. Mám několik věřících spolužaček, katoliček i protestantek. I když mnozí mladí mají vůči víře předsudky, hluboko uložené domněnky, snažím se věci uvádět na pravou míru, mluvit na tato témata věcně a prostě.

A co při vašich praxích v nemocnicích? Jsou nějaké momenty, kdy se vyloženě nabízí o víře mluvit? Kupříkladu když se střetává realita stavu v nemocnici a vztahu s Bohem?

No, pravdou je, že v tomto se svět církve a svět světský míjí nebo na sebe naráží. Zdravotnictví u nás je naštěstí velmi solidární a svým nastavením vlastně křesťanské, ošetření se dostane každému bez ohledu na věk, peníze a sociální zázemí. Je krásné, když čas od času narazím na nemocné, obvykle staré, kteří stojí o pozornost a rozhovor. Úžasné je, když tyto nemocné můžu povzbudit nebo rozradostnit.

Jak vnímáš spojení víry a tvého studijního zaměření? Vidiš nějaké rozepře, anebo tě naopak studium v tvé víře utvrzuje?

Mé studium mě rozhodně nějak výrazně neodvádí od víry. Avšak rozepře se najdou všdycky, tím se ostatně vracíme k minulé otázce. K složitým situacím často dochází právě v praxi, třeba v nemocnicích. Notoricky známá je otázka potratů, asistované sebevraždy nebo eutanázie. To jsou velmi, velmi citlivá témata a pro mě osobně je často těžké zaujmout k nim jasné stanovisko. Ptám se sebe sama, kdo má v těchto situacích právo rozhodnout. Z praxe vím, že jsou zkrátka situace, kdy je řešení hrozně těžké, a zdravotní stav daného člověka dospěje do takové fáze, při které je dost možná

potrat či eutanázie správnou volbou. Myslím, že i když je hledání odpovědi a správného řešení mnohdy těžké, neznamená to, že odpověď nebo řešení neexistuje. Nicméně střet s realitou je mnohdy tvrdý.

Dá se přiblížit, v čem především ovlivnilo tvé studium tvou osobní víru? Jak jsem tě poslouchal, zdá se mi, že studium ti dalo možná nový pohled na víru, dovedlo tě k položení otázek, které sis předtím nekladla... napadá tě ale něco konkrétního ze studií, díky čemu se tvá víra proměnila?

Jak už jsem říkala, nejvíc mě ovlivnilo gymnázium. A pokud hledáme odpovědi na tvoje otázky, musím mluvit právě o BiGy, které mou víru nejvýrazněji proměnilo. Prostředí a přístup gymnázia, to že jsem se do školy opravdu těšila, mi dalo hodně. Teď na vyšší odborné je tím nejdůležitějším asi utvrzení v tom, že víra je silná věc. Nejen něco, v co věřím, ale co prožívám a co může v životě neuvěřitelně pomoci.

Díky, Ani, za milý rozhovor.

Martin

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí od Aničky

Chatrč – film, který mě provázel dospíváním. Předlohou je stejnojmenná kniha.

Diecézní a světové setkání mládeže – 13. 5. 2023 v Žarošicích; 1.–6. 8. v Lisabonu.

Wakan Tanka – novější kniha M. O. Váchy, kterou mám teď rozečtenou a naplňuje mě.

Pořad velikonočních bohoslužeb a zpovídání v roce 2023

Den	Liturgický kalendář	Přehled bohoslužeb
Středa 5. 4. 2023	Středa Svatého týdne	17:00 – 18:00 zpovídání v M. Knínicích 18:00 mše sv. v Moravských Knínicích od 18:30 zpovídání v M. Knínicích dle potřeby
Čtvrtek 6. 4. 2023	Zelený čtvrtek	18:00 mše sv. v Kuřimi 18:45 – 22:00 adorace v Kuřimi 18:45 – 22:00 zpovídání v Kuřimi
Pátek 7. 4. 2023	Velký pátek	14:00 křížová cesta v Chudčicích 18:00 velkopáteční obřady v Kuřimi 20:00 křížová cesta ulicemi Kuřimi
Sobota 8. 4. 2023	Bílá sobota	8:00 – 10:00 adorace u Božího hrobu v Kuřimi 20:00 vigilie slavnosti Zmrtvýchvstání v Kuřimi
Neděle 9. 4. 2023	Slavnost Zmrtvých- vstání Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše sv. v Moravských Knínicích
Pondělí 10. 4. 2023	Pondělí velikonoční	7:00 mše sv. v Moravských Knínicích 8:00 mše sv. v Kuřimi

Farní den

V sobotu 10.6.2023 od 14.00 hodin se v naší farnosti uskuteční Farní den, na který jste všichni srdečně zváni. Bližší informace budou před akcí na plakátcích a webových stránkách farnosti.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 8. 6. 2023

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Mirek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková.

Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casopispetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele

Časopis Petrklíč je zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz